nhật tiến

QUÀ GIÁNG SINH

QUÀ GIÁNG SINH

NHẬT TIẾN

Phượng mở gói quà của mình ra trước những cặp mắt chăm chú của các bạn. Rồi tất cả cùng reo to lên một lượt :

- Ồ ! Búp bê !

Mắt Phượng sáng hẳn lên. Một con búp bê thật đẹp, có mái tóc màu nâu và đôi mắt trong xanh nhằm mở được. Búp bê đứng sừng sững ở trên nắp hộp. Nó mặc váy hồng nạm kim tuyến, chân đi giầy cao su trắng. Nó cười với Phượng và lũ trẻ. Mấy con bạn Phượng thèm thuồng nhìn nó. Bọn này không may rút phải những gói quà mà chúng không mơ ước. Con Nguyệt được một cái ô tô sơn đỏ. Con Hương được khẩu súng bắn nút chai. Con Dung lại được chiếc máy ảnh giả. Nhưng không món nào đáng thích bằng một con búp bê, búp bê nhắm mắt, mở mắt được.

Phượng sung sướng quên cả bạn. Nó ôm lấy hộp búp bê chạy ra sân sỏi. Tiếng hò hét của các «soeurs» xen với tiếng nô đùa của lũ trẻ trong phòng lớn vắng lại ở đằng sau. Phượng về phòng ngủ và ôm búp bê vào vòng tay. Bây giờ Phượng mới ngắm kỹ được nó. Mặt nó hồng hào và cái miệng rất tươi. Mái tóc nó vàng óng có băng tím vấn ngang đầu. Cô búp bê đeo một sợ dây mang chiếc thánh giá lúc lắc ở trên ngực, Phượng

nghĩ đến ngày mai, ngày kia, hôm nào búp bê cũng là của Phượng. Phượng sẽ bế nó đi ăn cháo ở phòng dưới. Trong giờ học, búp bê sẽ ngủ ở ngăn kéo. Buổi tối, hai đứa sẽ cùng nhau đi cầu kinh ngoài giảng đường. Búp bê sẽ ngồi ở trên lòng Phượng. Chắc mắt của nó sẽ mở to dưới ánh đèn sáng.

Bây giờ thì Phượng mở ra xem cái hộp đựng búp bê. Cái hộp dán giấy hoa màu xanh, buộc bằng nơ đỏ. Bốn bề vừa vặn một chỗ cho búp bê nằm. Ở trong còn có một miếng đệm lụa và một cái gối xinh xinh. Phượng tìm thấy một mảnh giấy biên mấy hàng :

«Em bé nào nhận được quà này, tôi ngày 24 xin mời em lại số nhà... ăn mừng lễ Giáng sinh»,

Gia đình bé Chi.

Phượng ngạc nhiên và sung sướng. Nó vội bế búp bê đi tìm bà phước Hạnh. Bà Hạnh đang trông coi cho các chị lớp trên hát ở trong phòng nhạc. Tiếng đàn xen tiếng hát lọt qua khung cửa sổ có treo màn voan trắng. Âm thanh trầm bổng ở trong gió mát buổi chiều. Phượng cảm thấy có cái gì nao nao trong ý nghĩ. Đây là cái cảm giác mà Phượng chờ mong từ đầu tháng về ngày lễ Giáng Sinh. Phượng trao mảnh giấy cho bà Hạnh. Bà xem rồi mỉm cười :

- Người ta mời, em muốn đi thì đi.

Bà hứa sẽ hỏi ý kiến bà Nhân về chuyện ấy.

***

Buổi chiều, Phượng không ăn cơm được vì vui. Đầu óc nó lúc nào cũng xáo lên về hai sự mừng rỡ. Phượng có một con búp bê và lại được ra ăn lễ Noel ở bên ngoài. Phượng không biết bé Chi nào. Nhưng trong óc Phượng đã hình dung thấy hình ảnh những ngọn đèn ông sao cháy sáng ở trên đỉnh nhà thờ, có tiếng chuông ngân nga vang lên trong không khí lành lạnh lúc về đêm, và Phượng cũng thấy mơ hồ hình ảnh bé Chi, bé như Phượng, đang giơ tay đón Phượng với những nụ cười. Rồi Phượng sẽ được dẫn đi vào đám đông trong thành phố, sẽ được tự do ngắm những ngọn đèn xanh đỏ rất lạ chớp ở trên nóc những mái nhà cao. Gia-đình bé Chi cũng sẽ lại dẫn Phượng đi xem đám rước kiệu Đức Bà ở nhà thờ lớn. Đêm trở về, tất cả sẽ quây quần ăn Réveillon ở quanh những ngọn nên cháy trên cây giáng sinh. Nếu Chi thích, Phượng sẽ hát cho Chi nghe thật nhiều bài thánh ca mà bà Hạnh vẫn dậy hàng tuần vào sáng ngày chủ nhật. Những ý nghĩ ấy khiến Phượng náo nức và quên hẳn búp bê lúc ấy ngồi bấp bênh ở trên mặt ghế. Con Hồng sui Phượng bón cho búp bê một miếng thịt mỡ. Phượng nguýt nó thật dài.

Đến tối bà phước Nhân gọi Phượng lên buồng riêng. Phượng sung sướng được bà cho phép ra ngoài một đêm, một ngày. Chưa lần nào lòng Phượng náo nức đến như thế. Phượng nép má vào vạt áo của bà, nó rưng rưng muốn khóc.

Chiều ngày 24, chị Giang dẫn Phượng lại nhà bé Chi. Đó là một biệt thự có hàng rào cây bao quanh bốn phía. Mái ngói có những cánh cổng sắt, ở trong là những dàn hoa nở đỏ dưới nắng buổi chiều. Chị Giang rung chuông và đứng nép dưới lùm hoa ti-gôn xòa xuống tận mái tóc của chị. Có tiếng dép đi nhè nhẹ trên mặt đá. Phượng không nghe thấy tiếng Chi cười, vì không có Chi ra mở cửa. Chỉ có má Chi (chắc má Chi) đứng ở đằng sau khung cửa sắt. Chị Giang chào bà và đưa ra tấm giấy mời. Bà ta cười rất tươi và ôm lấy Phượng vào lòng. Bà ấy hôn dịu dàng lên mắt của nó. Phượng ngửi thấy mùi nước hoa thơm ngát. Má bé Chi mời chị Giang vào ăn bánh, nhưng chị ấy nhã nhặn từ chối. Chị hẹn sẽ đến đón Phượng vào buổi chiều ngày mai. Khi dẫn Phượng vào đến thềm thì chị xin phép trở về. Phượng nhìn theo chị cho đến khi chị khuất ở sau rặng ngâu xanh. Trong vườn đầy gió mát. Tà áo trắng của chị bay như hai cánh bướm. Bây giờ thì Phượng cảm thấy mình hoàn toàn bỡ ngỡ. Hình ảnh lũ bạn như bầy chim quanh các bà phước hiện thoáng qua trong óc Phượng. Nhưng

Phượng cũng yêu ngay má bé Chi. Bà ta mặc chiếc quần lụa trắng và chiếc áo len cộc tay mẫu đen. Dáng người thật mảnh, nước da thật là mịn. Hai mắt của bà sâu và long lanh. Có những sợi tóc dài quấn lên những ngấn cổ trắng. Bà đánh môi rất nhẹ và đeo một chuỗi hạt trai. Tiếng dép của bà lướt nhè nhẹ trên sàn đá hoa mát lạnh. Bà ấy bế Phượng đi vào một căn phòng quét vôi mầu hồng nhạt. Phượng bỡ ngỡ trước những chiếc ghế bọc nhung đỏ. Trên tường treo những lồng đèn vẽ hoa và bướm. Phượng trông thấy một cây Noel đầy kim tuyến trồng ở bên chiếc đàn dương cầm. Một cuốn nhạc mở rộng ở bên cạnh bồn nước có những con cá vàng đang bơi tung tăng. Ảnh bé Chi thật lớn treo ở trên một ống sáo. Chi có mái tóc Nhật-Bản và đôi mắt thật to. Miệng Chi không cười nhưng nó có vẻ láu lỉnh ở trong tia mắt. Phượng thấy nó hao hao như con Quỳ phải đi nhà thương hồi đầu tháng trước. Mặt cũng có vẻ xanh lạ lùng như thế. Má Chi nhìn bức ảnh rồi nhìn Phượng. Bà hôn rất lâu trên mí mắt của Phượng. Phượng hỏi :

- Thưa bà, Chi đâu ?

Bà ta đặt Phượng xuống sàn rồi dẫn nó đi vào cánh cửa bên trái. Căn phòng thứ hai này hơi tối vì cái cửa sổ độc nhất lại đóng kín. Một cái giường có màn buông, kê ở một góc. Phía đối diện là tủ áo. Những cái váy đầm

đủ mầu nằm im trong ánh sáng mờ. Phượng chạy qua những con chó bằng bông trên sàn đá, lại mở cánh cửa màn và nhìn vào đây. Phượng thầy một tấm chăn mẫu xanh nhăn nhúm sô vào một góc. Cái gối trắng thêu cành hoa và con chim lõm xuống vì vết đầu ở giữa. Nhưng không có ai cả. Phượng quay lại nhìn má bé Chi. Bà ấy có cặp mắt rất sâu cũng đang nhìn Phượng. Phượng hỏi :

- Chi đâu ?

Bà ấy không đáp. Phượng chỉ nghe thấy tiếng con mèo đang kêu rất nhỏ ở trên tủ sách mà lúc vào Phượng không thấy nó. Lông nó đen tuyền và mắt thật là xanh. Bốn chân nó co lại. Nó thu mình gọn gàng ở trên một quyền sách bìa dầy. Má bé Chi lại ôm lấy Phượng, bà ấy nói rất trìu mến :

- Má bế con đi tắm nhé. Tắm xong rồi má thay áo mới cho con gái má...

Phượng ôm lấy cổ bà, phụng phịu :

- Nhưng Chi đâu, Chi đâu rồi... ?

Mặt bà ấy vụt trở nên ngơ ngác. Bà ấy đẩy Phượng ra rồi ôm hai tay lên mặt. Phượng nghe thấy tiếng bà lẩm bẩm :

- Chi... Chi... Chi của má Chi chết rồi mà..

Rồi bà ấy khóc to lên. Hai đầu gối bà quì xuống ở dưới chân giường. Cánh tay bà nhoài về phía gối. Những ngón thuôn dài bấu lấy lần nệm trắng. Phượng sợ hãi đứng một mình trong tiếng khóc nức nở. Những tia nắng cuối cùng lọt vào yếu ớt qua khe cửa. Căn buồng có không khí nặng nề đến ớn lạnh. Trên mặt bàn, từng ống thuốc còn xếp ngổn ngang ở bên cạnh mấy hộp sữa. Đôi giầy đỏ của Chi còn gác ở bên cái giá gỗ dưới gậm bàn. Những cái váy xanh đỏ, treo ở trong tủ áo, những con vật bằng bông nằm ngỗn ngang trên sàn đá trắng. Tất cả làm cho chả ai ngờ rằng Chi đã chết. Chi không có mặt ở trong nhà này. Chi không mời Phượng. Phượng muốn khóc và đi ra cửa. Phượng muốn gọi tên chị Giang, con Dung, con Hương. Phượng muốn trở về cái không khí hỗn loạn của căn phòng lớn, có những đứa bạn thân ríu rít ở quanh các bà phước. Nơi ấy Phượng thấy thân yêu hơn. Vì chỗ ấy chính là của Phượng, Phượng đã lớn lên ở trong trại mồ côi, Phượng chạy vùng ra cửa.

Nhưng má Chi đã gọi Phượng lại. Mặt bà ta còn ròng ròng nước mắt. Những giọt nước làm hoen ố cả hai má phơn phớt phấn hồng, Bà ấy cười trong tiếng nấc :

- Không... con ở đây với má, má yêu con như yêu Chi. Má không làm gì con cả.

Rồi bà ta bế Phượng ra phòng ngoài. Hoàng hôn xuống tím ở mây ngoài cửa sổ. Tiếng chuông nhà thờ vọng lại từ rất xa. Mấy vì sao mới mọc long lanh ướt trên nền trời. Phượng ôm lấy cổ bà. Vẻ dịu dàng của bà làm Phượng yên tâm hơn. Bà nói :

- Má xin lỗi con. Ai lại khóc lóc trước mặt con như thế. Nhưng con làm má nhớ Chi. Chi cũng ngoan như con. Chi cũng dễ bảo như con. Tiếc là Chi chết rồi nên không đùa được với con. Nếu có cả hai đứa thì vui biết mấy. Má sẽ đánh đàn, còn các con thì hát. Rồi chúng mình xem nến cháy ở trên cây Noel. Đến khuya thì đi ăn bánh. Má làm cho các con một cái bánh thật to. Cái bánh có con chim ngậm cành hoa bay ở trên nóc nhà thờ. Chắc cả Chi và con cùng thích. Phượng nhắc bà ta :

- Nhưng Chi chết rồi.

Bà ấy cười rúc rích :

- Ừ nhỉ ! Chi chết rồi. Chi chết ở trong lòng má. Má với Chi ngủ suốt một đêm. Tay nó cũng ôm cổ má như thế này. Nó muốn ôm thế mãi, không buông ra, không bao giờ buông ra cả. Trước khi ngủ nó gọi má. Rồi nó cười, Má hôn lên hai con mắt li bì của nó. Má gọi tên Chi. Má kể chuyện cho Chi nghe trong khi nó ngủ. Rồi má khóc ở trên mặt nó.

Phượng hỏi :

- Lúc ấy nó chết chưa ?

- Không, không, nó không chết. Nó không bao giờ chết cả. Má bảo nó tìm lối mà đi. Có các thiên thần đang gọi nó. Má nghe thấy tiếng nhạc ở trên đình màn

- Thật không hở bà ?

- Không, làm gì có thật. Má nghĩ rằng Chi còn ngủ với má. Nó còn ôm cổ má, Má còn khóc ở trên mặt Chi. Hai mẹ con vẫn còn ngủ với nhau.

- Cháu không hiểu gì cả.

- Má cũng không hiểu gì cả. Má nằm mơ thấy Chi đi với ba ở trong vườn có hoa trắng. Hai bố con vẫy má. Lúc ấy má đứng ở cửa sổ. Má gọi tên ba, tên Chi

- Rồi...

- Rồi hai người dẫn nhau đi lên đỉnh đồi.

- Đây có đồi hở bà ?

- Có chứ. Đồi ở ngoài cửa sổ. Chi đuổi theo những con bướm. Con bé không nghe má gọi. Má đe rằng nó về má sẽ phát yêu vào mông nó.

Phượng nhắc lại :

- Nhưng nó chết rồi.

Bà ta lại cười :

- Ừ nhỉ, má quên. Nó chết rồi. Nó chết thật rồi. Chính má đưa nó đến nghĩa trang. Nhưng buổi tối nó về cười ở trên đình màn. Má cũng cười với nó.

- Bà không sợ hay sao ?

Mắt bà ta long lên :

- Sao mà sợ ? Tại sao lại sợ kia chứ ?... Má với Chi vẫn hay cười ở trong vườn như thế.

- Nhưng mà Chi chết rồi ?...

- Ừ nhỉ, chết rồi thì làm sao cười được.

- Chắc là bà nằm mơ đấy.

- Đúng vậy, má hay nằm mơ như thế. Tội nghiệp cho Chi. Tội nghiệp con gái tôi.

Phượng nắm lấy tay bà :

- Thôi bà đừng nói nữa, cháu sợ lắm. Cháu đi về đây,

- Ấy chết, đừng về con ơi, Con ở đây với má. Má yêu con. Má không rời con.

- Thật không, thưa bà ?

- Thật đầy, má không nói dối con đâu. Má sẽ thắp đèn cho con xem, má sẽ đánh đàn rồi con hát. Bài Au clair de la lune này, bài La vie en rose này, bài Frère Jacques này...

Phượng nói :

- Những bài ấy cháu cũng biết.

- Vậy thì hay lắm. Chúng mình sẽ hát cho nhau nghe. Bây giờ con đi tắm đã.

Hai người dẫn nhau đi qua một cái sân nhỏ. Con ngựa gỗ cũ của Chi gác ở trên nắp bể nước. Mấy khung đèn ngôi sao rách tơi tả treo ở đằng sau những cái móc xích. Phượng trông thấy một u già đang lau đĩa ở cửa bếp. Già ấy ngồi tựa lưng vào tấm cánh cửa. Hai bàn tay gầy guộc xoay chầm chậm vào lòng đĩa. Phượng nhìn già đăm đăm. Khuôn mặt của già cằn cỗi một cách đáng sợ. Đôi mắt giương lên lờ đờ. Hai bên má rúm ró lại thành từng nếp nhăn. Già ấy nhìn Phượng không chớp. Má Chi nói :

- Già đi tắm em Phượng cho tôi. Hôm nay em cầu kinh với chúng mình.

Già ấy bế Phượng vào bồn nước. Trong đời Phượng, chưa lần nào Phượng được ai tắm cho mình. Khi trở lên, Phượng được mặc một cái quần lụa trắng và một cái áo ngủ màu xanh. Toàn thân Phượng có một cảm giác mát rười rượi. Má Chi chải đầu cho Phượng ở tủ gương. Bà ấy bảo Phượng gọi mình là má. Nhưng Phượng ngượng nghịu vì chưa bao giờ nó biết gọi như thế. Má Chi trang điểm cho Phượng rất lâu. Phượng tò mò nhìn những cái cặp, cái nơ, xếp ngổn ngang bên cạnh hộp phấn và nước hoa. Bàn tay mềm mại của bà lướt trên mái tóc nó.

Có tiếng u già ngoài cửa phòng :

- Trời ơi ! Tôi cứ tưởng cô Chi, thưa bà !

Má Chi bế Phượng lên và hôn như mưa lên mặt nó. Tiếng nói của bà đầy vẻ sung sướng.

- Con của Má, con của Má.

Nhưng Phượng thì thấy buồn buồn. Phượng nghĩ đến cái không khí ồn ào trong viện mồ côi. Bây giờ chắc cả bọn đang xếp hàng ở sân đằng trước. Chị Giang chắc đang mỏi mồm hét bọn con Dung rất hay đầu têu nói chuyện trong hàng ngũ. Buổi chiều hôm nay chắc sẽ

không phải nghe giảng đạo ngoài giảng đường. Cả bọn sẽ phải đi dự lễ chầu ở nhà thờ lớn. Phượng buồn buồn nhớ đến bầu không khí quen thuộc trong viện, mặc dầu những ngày ở trong đó, ai cũng ước ao được đi một mình dưới lùm cây trong thành phố, được dí mũi vào tủ kính những cửa hiệu sang trọng. Phượng không biết trong một cái tủ to lớn như thế thì người ta bày những gì cho hết được.

Nhưng Phượng không được đi chơi như thế vì má bé Chi chỉ muốn Phượng ngồi ở trong căn phòng bây giờ đã thắp đèn sáng. U già đã mang bầy lên bàn những hộp bánh và kẹo. Cây Noel sáng rực lên vì những ngọn nến và đèn. Nhưng Phượng không thích. Phượng nghĩ rằng giá có bé Chi thì vui hơn. Nhưng nếu Chi còn sống thì chưa chắc bà ta mời đến mình. Ý nghĩ ấy làm Phượng thấy tủi thân. Phượng muốn về với bọn con Dung con Hương. Chúng nó gần Phượng hơn. Chúng nó lại thích chơi búp bê của Phượng. Lúc chiều Phượng ôm búp bê đi theo chị Giang ra cổng, chúng nó cứ sờ mãi lên tóc và gạ Phượng cho mượn một hôm, Phượng cho rằng chúng nó đòi hỏi một điều quá đáng. Phượng dấu búp bê ra sau lưng, mặt vênh váo. Bây giờ nghĩ lại, Phượng thấy mình thật là ích kỷ, đáng ghét. Phượng nghĩ đến những buổi tối mùa đông có gió lùa qua khe cửa, bốn đứa nằm ôm nhau trong cái băng giá của sàn đá hoa tẩm

vào khung giường sắt. Người Phượng run lẩy bẩy. Con Dung choàng bàn tay bé nhỏ của nó vào lưng Phượng rủ rỉ :

- Phượng có rét không ?

Phượng đánh hai hàm răng vào nhau kêu lập cập :

- Rét.

Dung nhích người lại để nhường thêm cho Phượng một ít chăn. Cử chỉ của nó thật đáng yêu. Nó biết nghĩ đến Phượng.

Phượng lại nhớ cả những buổi chiều mưa có bong bóng nổi trên mặt cỏ. Phượng và Hương lẻn ra hiên sau thả thuyền trong lòng công. Hai đứa đi men theo tường gạch để xem con thuyền chấp chới giữa dòng nước đỏ. Một lần Phượng trượt chân ngã ở trên mặt rêu. Cái áo sợi của Phượng ướt hết cả một mảng sau. Hương không ngần ngại đội mưa xuống bếp nhờ chị Thu hơ hộ. Nếu không có Hương thì Phượng cũng không biết làm thế nào cho khô được. Chúng nó đối với Phượng thật là tốt. Thế mà Phượng lại ích kỷ bỏ đi một mình. Đáng lẽ Phượng phải ở nhà để nắm tay chúng nó đi xuống giảng đường nghe cha xứ nói chuyện về lễ Giáng sinh, rồi tất cả sẽ hát với nhau những bài bà Hạnh đã dạy. Đến

tối, tất cả cùng ngồi quanh búp bê đọc kinh chúc mừng Maria.

Nhưng thật ra thì Phượng đã ngồi đây rồi, trong căn nhà vắng lặng, có má bé Chi đau khổ như mất trí, có u già lặng lẽ ra vào như một cái bóng và có linh hồn bé Chi lẩn quất ở tất cả mọi đồ đạc trong các gian phòng.

Nhưng Phượng không còn nghĩ gì nữa và bây giờ có tiếng dương cầm thánh thót ở góc phòng. Má bé Chi mắt sáng long lanh nhìn về phía Phượng. Bà ấy đánh đàn bài «Au clair de la lune». Miệng bà vừa cười vừa nói. Người đi lễ ở ngoại ô đang đổ về phía nhà thờ. Không khí trong và mát lạnh. Nền trời tím đen và lưa thưa sao. Phượng nghĩ đến những màn ca nhạc sẽ cử hành sau buổi lễ mi-sa ở trong viện. Phượng muốn được bá cổ bọn con Hương, ngồi nghe các chị lớp trên đồng ca các bản nhạc ở giáo đường.

Ý nghĩ ấy khiến Phượng mở cổng ra đường. Căn nhà rộng rãi của bé Chi nằm trong bóng cây. Phượng thấy sợ hãi, Phượng không thể ngờ rằng mình đã ở được một buổi chiều tối trong đó. Phượng bước mau hơn. Bóng tối không làm Phượng sợ bằng đôi mắt của má bé Chi, Hình ảnh căn buồng có cái không khí rờn rợn như còn hơi hướng của người chết làm Phượng rùng mình. Phượng thốt nhớ đến con búp bê của nó. Con búp bê mà

gia đình Chi đã tặng Phượng làm món quà giáng sinh. Chắc bây giờ nó vẫn đứng cười một mình ở mặt bàn trong buồng khách.

Nhưng Phượng không quay trở lại, không tiếc. Phượng nghĩ đến những trò chơi nhỏ mọn hàng ngày với bọn Hương và thấy còn quen thuộc hơn.

Có tiếng u già gọi tên Phượng ở sau lùm cây và cái bóng trắng của má Chi chạy trên nền đá trắng.

Nhưng Phượng đã theo đoàn người đi lễ và hỏi thăm đường về cô nhi viện.

NHẬT-TIẾN

21 | Quà Giáng Sinh

23 | Quà Giáng Sinh